

δικαίως ἀποκτιννύς, ἄθλιος δοκεῖ σοι ρ) καὶ ἔλσεινός;
 ΣΩ. Οὐκ ἔμοιγε· οὐδὲ μέντοι ζηλωτός. ΠΩΛ. Οὐκ
 ἄρτι ἄθλιον ἔφηθα q) εἶναι; ΣΩ. Τὸν ἀδίκως γε,
 ὃ ἑταῖρε, ἀποκτείνοντα· καὶ ἔλσεινὸν δὲ πρὸς τὸν δὲ
 δικαίως, ἀζήλωτον. ΠΩΛ. Ἦπου ὄγε ἀποθνήσκων
 ἀδίκως, ἔλσεινός τε καὶ ἄθλιός ἐστιν r); ΣΩ. Ἦττον
 ἢ ὁ ἀποκτιννύς, ὃ Πῶλε· καὶ ἦττον ἢ ὁ δικαίως ἀπο-
 θνήσκων. ΠΩΛ. Πῶς δῆτα s), ὃ Σώκρατες; ΣΩ. Οὕ-
 τως ὡς μέγιστον τῶν κακῶν τυγχάνει ὃν τὸ ἀδικεῖν.
 ΠΩΛ. Ἦ γὰρ t) τοῦτο μέγιστον; οὐ τὸ ἀδικεῖσθαι
 μείζον;

ρ) Stob. vterque addit εἶναι. Mox pro οὐδὲ in Ald, Bas. i. et
 Stob. Gesner, οὐδὲν. bene. Gregor. de diall. p. 24. Καὶ τὸ
 χρῆσθαι τῷ οὐδὲν μᾶλλον ἀντὶ τοῦ οὐ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου χαρα-
 κτήρ. Sic saepius occurrit in hoc ipso dialogo; de quo adi Ind.
 v. Οὐδέεις.

q) Cod. vterque ἔφηθα ἄθλιον. In verbis Socratis, quae sequun-
 tur, ἀποκτείνοντα mutavi in ἀποκτείνοντα, quod esse vidi in Cod.
 vtroque et in Stob. Veneto, Ficinum etiam in Codice suo offen-
 disse coniiicio ex eius interpretatione, sed iniuste occidentem.
 Unde simul apparet, eum pro γε legisse δὲ. Contra post pro δὲ
 ante δικαίως Stob. Trincauell. habet γε, vt in vtroque post
 ἔλσεινόν pro δὲ est γε. Caeterum in Stob. Gesn. male distingui-
 tur hic locus, hoc scilicet modo: καὶ ἔλσεινόν γε· πρὸς τὸν δὲ
 κ. τ. λ. In Cod. Meerm. particulae πρὸς ab alia manu super-
 scriptum erat τοῦτοις, quo additamento non est opus.

r) In Cod. vtroque verbum ἐστὶν coniunctum erat cum verbis So-
 cratis ἦττον ἢ ὁ ἀποκτιννύς; nota interrogandi post ἀποκτιννύς
 collocata, et ante Vocatiuum ὃ πῶλε verbis πάνυ μὲν οὖν infer-
 tis, ita vt haec Socrati, illa Polo, tribuenda essent. In Stob.
 Veneto rursus est ἀποκτεινύς et in Gesn. ἀποκτειννύς.

s) Bas. 2. cum Stob. Trincauell. δὲ.

t) Ficinus: Quoniam παῖθο. Legit ἦ γὰρ. bene. Stob. Gesn. ἦ γὰρ.
 aequae male, atque ante in Veneto pro οὕτως legitur οὕτως.